

Sygn. akt VI K 798/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2014 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy VI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Justyna Gawin-Kwiatek

Protokolant Małgorzata Makara

przy udziale oskarżyciela Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy- Agnieszki Tabor Zawadzkiej

po rozpoznaniu dnia 13 stycznia 2014 roku, 11 kwietnia 2014 roku, 26 maja 2014 roku, 11 czerwca 2014 roku,

sprawy karnej

J. Ż.

urodzonego (...) w S., cyna A. i B. z domu S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 8 września 2013 roku w Ś., woj. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości- 2,5 promila (I badanie) i 2,7 (II badanie) zawartości alkoholu we krwi prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki F. (...) o nr rej (...)

tj. o czyn z art. 178 a §1 kk

I. oskarżonego J. Ż. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 178 a § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując, iż wysokość jednej stawki dziennej wynosi 20 (dwadzieścia) złotych,

II. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat,

III. na podstawie art. 43§3 kk zobowiązuje oskarżonego do zwrotu dokumentów uprawniających do prowadzenia pojazdów mechanicznych organom, które dokumenty te wydały,

IV. na podstawie art. 49 § 2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 300 (trzystu) złotych,

V. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary grzywny zalicza okres zatrzymania oskarżonego w sprawie od dnia 08 września 2013 roku do 09 września 2013 roku, przyjmując jeden dzień zatrzymania za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny,

VI. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki powstałe od chwili wszczęcia postępowania w kwocie 1053,17 złotych i zobowiązuje go do uiszczenia 200 złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt VI K 798/14

UZASADNIENIE

W toku przeprowadzonego na rozprawie postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 08 września 2013 roku około godz. 15.00 oskarżony J. Ż., będąc pod wpływem wcześniej spożytego alkoholu, jechał swoim samochodem marki F. (...) o nr rej (...) ulicą (...) w Ś. „pod prąd” tj. niezgodnie z nakazanim kierunkiem jazdy. Na wysokości wjazdu na parking przy bramie nr (...) przodem - stroną lewą swojego samochodu uderzył w tył stojącego na tym parkingu samochodu marki T. (...) nr rej. (...) należącego do B. F.. Następnie cofnął swój samochód i ponownie wjechał na parking i zaparkował. Po około 10 minutach, które oskarżony spędził wewnątrz swojego samochodu wysiadł z niego i skierował się ul. (...) w stronę kiosku z pieczywem firmy (...) tj. w kierunku przejazdu kolejowego. Po upływie kilku minut, wrócił do swojego samochodu. W chwili gdy usiłował do niego wsiąść został zatrzymany przez K. L. oraz J. S. (1). K. L. poprosił oskarżonego o to, by wysiadł z samochodu i oddał mu kluczyki, co oskarżony spokojnie i dobrowolnie uczynił. J. S. (2) zadzwonił na policję, podając, że koło baru na (...) pijany kierowca chce odjechać samochodem, a wcześniej ten sam kierowca uderzył w inny pojazd. Na miejsce zdarzenia przyjechał patrol Policji. Z uwagi na wyczuwalną woń alkoholu oraz widoczne objawy wpływu alkoholu na zachowanie oskarżonego, J. Ż. został przez funkcjonariuszy Policji poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem elektronicznym typu (...). W wyniku badań stwierdzono u oskarżonego: przy pierwszej próbie o godz. 15:35 – 1,29 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy drugiej próbie o godz. 15:37 – 1,30 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu a przy trzeciej próbie o godz. 15:41 – 1,18 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Przybyłym na miejsce funkcjonariuszom Policji oskarżony podał, że nie prowadził auta, że właśnie wróciła z żoną z zakupów i to ona prowadziła, a on tylko przyszedł po zakupy. Funkcjonariusz Policji M. C. udał się do mieszkania oskarżonego i rozmawiał z jego żoną D. Ż., która podała, że oskarżonego nie widziała od godz. 10.00, a nadto zaprzeczyła by była samochodem na zakupach.

Od oskarżonego pobrano krew celem zbadanie zawartości alkoholu etylowego w próbce krwi. Badanie przeprowadzone przez Laboratorium Kryminalistyczne KWP we W. wykazało u oskarżonego w zabezpieczonej próbce krwi o numerze (...) - (...) zawartość 2,7‰ alkoholu etylowego natomiast w próbce o numerze (...) - (...) – 2,5‰ alkoholu etylowego

Policjanci na pojeździe F. (...) stwierdzili ślady lakieru koloru ciemnego, a na T. (...) otarcie w kolorze jasnym. T. miała uszkodzenia na tylnym prawym narożniku, na plastikowej nakładce tego narożnika, były to zarysowania powierzchni ze śladami naniesienia substancji koloru jasnego. Nakładka została zerwana z mocowania i przesunięta względem tylnego lewego błotnika.

Dowód:

- protokół użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu z dnia 08.09 2013 roku – k. 2,
- zeznania świadków: J. S. (1) – k. 27-29, 84 odw. - 85, K. L. – k. 31-32, 85 odw., M. C. – k. 43-45, 85 odw.-86, 152 odw., B. F. – k. 48-49, 64-65, 86 odw., Ł. P. – k. 120 odw., 162 odw.,
- częściowo zeznania świadka D. Ż. – k. 120 odw.-121
- opinia z przeprowadzonych badań zawartości alkoholu etylowego w próbce krwi i protokół pobrania krwi – k. 38-39,41-42,
- opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych z dnia 19 maja 2014 roku. – k. 124 – 146,
- nagrania zgłoszenia k. 103, 121

Oskarżony J. Ż. nie był w przeszłości karany sądownie. Jest żonaty, prowadzi własną firmę budowlaną we W. osiągając dochody ok. 3000 zł miesięcznie. Wraz z żoną i 17 letnią córką zamieszkuje w Ś.. W miejscu zamieszkania posiada pozytywną opinię

Dowód:

- informacja o osobie z K. – k. 50,
- kwestionariusz wywiadu środowiskowego dot. oskarżonego – k. 91-94,

Oskarżony J. Ż. słuchany w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

Na rozprawie przed Sądem w dniu 13 stycznia 2014 roku oskarżony również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa i wyjaśnił, że w dniu zdarzenia wyszedł z domu po godz. 9:00 rano ponieważ postanowił, że w tym dniu zajmie się pracami domowymi. Wyjaśnił, że wielokrotnie chodził do samochodu skąd zabierał różne rzeczy i zanosił je do piwnicy. Ponieważ w piwnicy ma wino i piwo, w czasie układania tych rzeczy w piwnicy popijał piwo. Ponadto wyjaśnił, że nie jechał samochodem, nie próbował wyjechać nim i nie miał nawet kluczyków w stacyjce ponieważ nie miał potrzeby korzystania z niego. W samochodzie do niego należącym przedni zderzak był już wcześniej – około roku wstecz - uszkodzony. Samochód ten użytkuje jego żona. Oskarżony wyjaśnił, że samochód ten był zaparkowany około 100 -150 m od klatki schodowej gdzie mieszkają. J. Ż. nie pamiętał jaką ilość piwa spożył w piwnicy

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego J. Ż. – k. 16-17, 24-26, 53-54, 84 odw.,

* * *

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwoliła Sądowi na przyjęcie, że oskarżony jest sprawcą i jest winny popełnienia zarzucanego mu czynu

Do takiego przekonania Sąd doszedł na podstawie zeznań świadków J. S. (1), K. L., Ł. P. oraz M. C., ale także protokołu użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu, wyników badań zawartości alkoholu etylowego we krwi oraz opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, także nagarnia zgłoszenia dokonanego przez J. S. (1). Sąd miał także na uwadze wyniki wywiadu środowiskowego i informację o karalności oskarżonego, częściowo wziął pod uwagę zeznania D. Ż.. Sporządzoną w sprawie opinię Sąd uznał za rzetelną, a wysnute z niej wnioski za logiczne. Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania prawidłowości przeprowadzonych badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, ich wyników nie kwestionował również sam oskarżony

Kluczowe dla sprawy okazały się zeznania świadków: J. S. (1), i K. L.. Zeznania te są logiczne i konsekwentne tak w postępowaniu przygotowawczym jak i przed Sądem, zgodne i wzajemnie się uzupełniające. Nadto znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. I tak świadek J. S. (1) twierdził, że widział jak oskarżony uderzył w zaparkowany pojazd. Tę okoliczność potwierdzają zeznania właściciela T. (...) B. F., zeznania interweniującego funkcjonariusza Policji M. C., nagranie zgłoszenia na Policji i opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych. Świadek B. F. podał, że na jego pojeździe był ślady lakieru koloru szarego, a po uzyskaniu z policji danych pojazdu oskarżonego oglądał ten pojazd i widział na przednim zderzaku ślady lakieru odpowiadające kolorowi lakieru jego pojazdu. Sąd nie miał podstaw by nie dać wiary temu świadkowi, nie widział on samego zdarzenia a jego relacja dotyczy tylko powstałych uszkodzeń pojazdów, a sposób składania zeznań nie wskazuje na to, by świadek chciał celowo obciążyć oskarżonego. Również M. C. – funkcjonariusz policji, nie zainteresowany wynikiem sprawy - podał, że oglądał oba pojazdy i na pojeździe oskarżonego widział ślady lakieru koloru ciemnego, a na T. przerysowania lakieru w kolorze jasnym. Istotne znaczenie dla potwierdzenia wiarygodności zeznań świadka J. S. (1) ma również opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych. Na podstawie, której Sąd ustalił, że uszkodzenia samochodu T. (...) o nr rej (...) i ślady na samochodzie F. (...) o nr rej. (...) mogły powstać w okolicznościach podawanych przez J. S. (1). Tak zlokalizowane uszkodzenia oraz ślady mogły powstać kiedy F. nadjechał zarówno z prawej strony T., jaki i kiedy F.

nadjechał z jej lewej strony. Do zderzenia pojazdów mogło dojść zaś kiedy osie obu pojazdów były ustawione względem siebie w sposób równoległy lub zbliżony do równoległego, a więc osie F. i T. w czasie kolizji ustawione były prostopadłe lub w sposób zbliżony do prostopadłego w stosunku do osi jezdni ul. (...) w Ś.. Nadto Sąd ustalił, że substancja koloru ciemnego naniesiona na elementy wyposażenia samochodu marki F. (...) mogła być lakierem z samochodu marki T. (...), który był ciemny. Podczas kontaktu obu pojazdów, kiedy ich elementy zostały dociśnięte do siebie z odpowiednią siłą, a powierzchnie tych elementów przemieszczały się względem siebie, mogły powstać ślady naniesień lakieru T. na elementach wyposażenia F.. Kategoryczne określenie czy naniesiona na elementy F. substancja jest lakierem pochodzącym z samochodu T. nie jest możliwe bez przeprowadzenia badań fizykochemicznych i porównania tych substancji. Opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych nie jest kategoryczna, ale w wystarczającym stopniu potwierdza, wiarygodność J. S. (1). Przeprowadzenie zaś wskazanych przez biegłego i wnioskowanych przez obronę badań fizykochemicznych nie jest możliwe po tak długim czasie od zdarzenia, a do tego w sytuacji, gdy pojazd oskarżonego nie był zabezpieczony, pozostawał stale w jego dyspozycji i ślady na tym pojeździe, ani też na T. nie zostały zabezpieczone bezpośrednio po kolizji.

Na koniec tej części rozważań należy jeszcze wskazać na dowód w postaci nagrania zgłoszenia na policję. W czasie rozmowy z dyżurnym J. S. (1) podał, że ów zatrzymany przez niego nietrzeźwy kierowca, za nim został zatrzymany uderzył w inny pojazd. Wypowiedź J. S. (1) chociaż niepoprawna językowo, nie budzi wątpliwości co do treści. Świadek podał „jest pijany kierowca i chce odjechać samochodem” i „tutaj tego lekko skasował.” Słowo „skasować” znaczy „zniszczyć” i jest używane w mowie potocznej do określenia spowodowania uszkodzeń pojazdu.

Sąd dał wiarę również K. L. jego zeznania korespondują z zeznaniami J. S. (1) i potwierdzona zostały relacją M. C.. Świadek te podał, że J. S. (1) wskazał, że kierowca, którego ostatecznie obaj zatrzymali „wcześniej (...) uderzył w drugi stojący samochód marki T.” (k. 32).

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd nie mógł dać wiary oskarżonemu, uznając jego wyjaśnienia za nieudolną próbę obrony przed odpowiedzialnością karną. Sąd odmówił także wiary zeznaniom złożonym przez świadka D. Ż., w części, w której podała, że samochód marki F. (...) nie miał innych uszkodzeń ponad te, które spowodowała w sierpniu 2013 roku. Zeznania tego świadka, osoby najbliższej dla oskarżonego, są rozbieżne nie tylko z zeznaniami pozostałych świadków lecz także z wynikami opinii sporządzonej przez biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych.

Zeznania świadka Ł. P. mogły posłużyć tylko do ustalenia, że miała miejsce interwencja na ul. (...) wobec nietrzeźwego kierowcy, świadek nie pamiętał bowiem przebiegu czynności.

Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 178a § 1 kk, prowadząc pojazd mechaniczny, w czasie gdy stężenie alkoholu w jego organizmie przekraczało próg wskazany w art. 115 § 16 kk (zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość).

Czyn oskarżonego był zawiniony. Oskarżonemu, osobie dorosłej, poczytalnej, o w pełni ukształtowanej osobowości, należy postawić zarzut popełnienia występku z art. 178 a § 1 kk. Prowadząc samochód w czasie pozostawania w stanie nietrzeźwości oskarżony nie kierował się żadnymi szczególnymi przesłankami, usprawiedliwiającymi odmowę dania posłuchu powinności zachowania trzeźwości.

Wymierzając oskarżonemu karę 100 stawek dziennych grzywny, mieszczącą się w granicach przewidzianych w art. 178 a § 1 kk, stosownie do dyrektyw wymienionych przez normę art. 53 § 1 kk Sąd baczyl, by dolegliwość reakcji karnoprawnej nie przekraczała stopnia winy oskarżonego i uwzględnił stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Szkodliwość ta wyrażała się przed wszystkim w stopniu ograniczenia sprawności psychofizycznej oskarżonego, a co za tym idzie w rozmiarze zagrożenia, jakie dla bezpieczeństwa pozostałych uczestników ruchu drogowego niosło za sobą oczywiste uchybienie oskarżonego, w łatwości z jaką oskarżonemu przyszło prowadzić pojazd w stanie upojenia alkoholowego i w braku szczególnej potrzeby, dla której oskarżony uchybił powinności zachowania trzeźwości, ale i porze i dniu (niedziela, godziny popołudniowe) cechującym się nieporównanie mniejszym niż w dni robocze natężeniem ruchu drogowego. Nadto, poprzestając na wymierzeniu kary o charakterze nie izolacyjnym, najłagodniejszej z przewidzianych przez art. 178 a § 1 kk, Sąd miał na względzie incydentalny

charakter aktu naruszenia porządku prawnego. Nadto Sąd dał wyraz powinności wdrożenia oskarżonego go do przestrzegania obowiązującego porządku prawnego poprzez kształtowanie jego postawy życiowej i wyrobienie nawyku poszanowania prawa w warunkach wolnościowych. Sąd miał na uwadze potrzebę kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a przynajmniej środowiska rodzinnego podsądnego, poprzez wzmocnienie przekonania o obowiązaniu norm prawnych i nieuchronności odpowiedzialności za ich naruszenie. Przyjmując za właściwe orzeczenie kary o charakterze nieizolacyjnym, Sąd nie tracił z pola widzenia doniosłości reguły ostrożności umyślnie naruszonej przez oskarżonego, ale miał również na względzie stabilizację życiową i zawodową oskarżonego. W tym świetle przyjęto, że postawa oskarżonego nie znamionuje zaawansowania demoralizacji uzasadniającego izolację oskarżonego od społeczeństwa. W przekonaniu Sądu dolegliwość, którą będzie za sobą niosło wykonanie kary grzywny i orzeczonych środków karnych będą wystarczające, by skutecznie odwieść oskarżonego od powrotu do przestępstwa. Wysokość stawki dziennej ustalono na 20 zł przy uwzględnieniu stanu majątkowego, rodzinnego i dochodów oskarżonego, i przyjęto, że w tych okolicznościach kara zostanie w całości wykonana bez konieczności sięgania do mechanizmu egzekucji.

Zgodnie z powinnością określoną w art. 42 § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat. Sąd powiązał czas trwania zakazu i wysokości stężenia alkoholu w organizmie oskarżonego, kierował się również tymi samymi okolicznościami, które zadecydowały o wymiarze kary orzeczonej wobec oskarżonego i przywiodły Sąd do przekonania o braku konieczności szczególnie rygorystycznego oddziaływania karnoprawnego. Dając więc wyraz względom prewencyjnym (zapobieżenie kolejnym aktom naruszenia bezpieczeństwa w komunikacji) i mając na uwadze brak potrzeby znacznego zaostrzenia dolegliwości wyrażającej się w utracie możliwości prowadzenia pojazdów mechanicznych, Sąd orzekł przedmiotowy zakaz właściwie w dolnym, dopuszczonym ustawą, wymiarze – 2 lata.

Jako że oskarżony był zatrzymany w związku z podejrzeniem popełnienia przestępstwa okres pozbawienia wolności zgodnie z art. 63 § 1 kk z tego tytułu zaliczono mu na poczet kary grzywny.

Sąd zobowiązał oskarżonego do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych organowi, który ten dokument wydał.

Kierując się tymi samymi względami, które zadecydowały o wymiarze kary Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 300 złotych.

Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w łącznej kwocie 1253,17 zł, w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 200 zł, kierując się w tym zakresie sytuacją majątkową J. Ż., tym posiadaniem przez niego stałego źródła utrzymania.